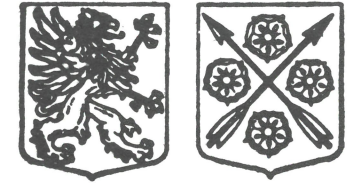
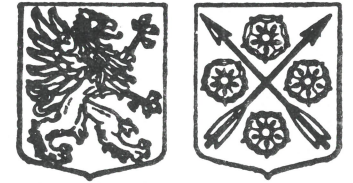

Södermanlands-Nerikes Nation

Södermanlands-Nerikes Nation

Innehåll

Glad Maj!.....	3
Från Vår till Höst till Höst.....	4
”60-talet”.....	7
Gustav Vasa och Prinsessan av Södermanland.....	11
Avlidna landsmän.....	17
Från Vår till Vår.....	19
Nationens ekonomi under 1982.....	33
Nationens ämbetsmän.....	34
Nationsföreningar.....	36
Examinerade redovisas inte längre av universitet så att nationstillhörigheten framgår!	

Seniorföreningens styrelse

Redaktör:
Doc. Per Sörbom
Ö. Tulegatan 26
733 00 Sala tel. 0224-15541

Södermanlands-Nerikes Nation:
Box 661
751 28 Uppsala 1

Seniorföreningen:
Fil. kand. Kerstin Lundh
S:t Larsgatan 6 B
752 21 Uppsala (pg. 25906-9)

Byråchef Harald Rydberg
Professor Tom Saldeen
Jur. kand. Åsa Reuterswärd
Jur. kand. Karin Johansson
Fru Margareta Svensson
Jur. stud. Bengt Sterner
Doc. Per Sörbom
Förste länsass. Bjarne Forss
Doc. Hans Norman
Fil. kand. Kerstin Lundh
Redaktör
Doc. Per Sörbom
Sekreterare
Förste kurator Jan-Olof Smedberg

Sala-tryckeriet AB

Glad Maj!

Då jag en ljummen marsdag flanerade i de krokiga gränderna i Quartier latin hamnade jag vid den lilla kyrkan Saint Julien le pauvre, ett kvarter från den vänstra Seinestranden. Det föll sig mycket naturligt att gå in en stund under de medeltida valven där numera dyrkan och lovprisningar sker enligt den orthodoxa ritualen.

För det var ju faktiskt just här det hela började. Här, ”ad sanctum Julianum pauperum”, träffades de svenska studenterna på 1330-talet i den engelska nationens hägn. Den bevarade protokolls-boken berättar om ett nationsliv som egentligen inte skiljer sig särskilt mycket från dagens. Möjligen var väl de medeltida umgängesformerna något kantigare - det finns all anledning att förmoda, att de festligheter som på 50-talet kunde tvinga en ilsken Rulle från sängen och ut i trapphallen i ett medeltida perspektiv skulle hållas för ett under av stillsamhet. Och visst såg läroplanen något annorlunda ut, att memorera Aristoteles slutade vi ju med redan på 1700-talet.

På nationssammankomsterna och i det svenska kollegiet vid Rue Serpente fick man nyheter från hembygden, hjälp av äldre och erfarnare kamrater och kanske ett litet nödhjälplån. När man sedan samlades på en taverna kring några kannor vin är jag alldeles säker på att åtminstone någon lutade sig bakåt, slöt ögonen och frammanade en bild av skirt grönskande björkar vid Mälärstranden.

Plus ça change, plus c'est la même chose!

Redaktören

Från Vår till Höst till Höst

av Harald Rydberg

Ett seniorår är ibland ett svävande begrepp. När denna majhälsning kommer ut så har det gått ett år sedan vi sist hade årsfest men återstår ett halvt tills vi träffas igen. Både mandatperioder och räkenskapsår blir därigenom något svåra att överblicka. Om Seniorföreningen vore en inkomstbringande verksamhet så skulle säkert skattemyndigheterna höra av sig om detta. Nu är det emellertid så att inte ens ett halverat räkenskapsår kan dölja det faktum att vi är en fattig förening, som liksom nationen (den svenska) lever över sina tillgångar.

Vi har en mäktig gynnare och kan hämta hjälp ur de fonder som nationen (den snärkingska) förvaltar till att täcka den största utgiftsposten som är Majhälsningen. Detta är den ekonomiska biten. Sedan behöver redaktören hjälp med att täcka den innehållsliga biten ur de rika fonder av vetande som landsmännen själva bär på.

Hjälp därför till att även i fortsättningen göra Majhälsningen till en ovärderlig källskrift för alla minnestalare och memoarskrivare - Majhälsningen som tillsammans med porträttkatalogen är det nödvändiga redskapet närhelst två eller fler landsmän träffas och börjar erinra sig. Jag ska nu lämna underlag till en sådan framtida tillbakablick.

ÅRSMÖTE ÖVERGICK I KAMRATMÖTE OCH TVÄRT OM.

Den 8 maj bröt ut med såväl Kamratmöte som Seniorföreningens Årsmöte. I en kulen väderlek tågade ett antal landsmän uppför S:t Olovsgatsbacken till nationsgraven, där inspektör Tom Saldeen höll talet till de döda. Till traditionen hör att alla under marschen berättar sin version (i några fall självupplevd) av Jöran Sahlgrens motsvarande tal. Vid återkomsten till nationshuset var vi någorlunda ense och kunde vid kaffet ge en samlad bild av vad som utspelat sig vid ett kamratmöte för 50 år sedan. Så kan de döda leva upp igen.

Årsmötet förlöpte utan större sensationer, således efterlystes de försvunna stadgarna, förlängdes Ellen Jarlanders mandat i valberedningen samt noterades att Majhälsningen i likhet med andra institutioner vid nationen var bättre än någonsin tillförne. Fastän traditionsbevarare är föreningen inte helt negativ till förändringar. För att visa att föreningen lever i tiden och är beredd att svara upp mot de krav som omvärlden i form av postverket och medlemmarna i form av skattmästaren ställer så höjdes årsavgiften från 25 till 30 kr (ständig från 200 till 250 kr). Till styrelsen nyvaldes Karin Johansson, Bengt Sterner och Hans Norman. Det

är meningen att alla gräsrotter i föreningen, när som helst på året eller dygnet ska kunna ringa upp till styrelseledamöterna och klaga, föreslå förbättringar eller anmäla nya medlemmar. Därefter följde Högtidslandskap. Jag ska från detta endast notera att det uppstod en strid om Hedersfotografämbetet, där till slut Erik Wahlberg stod som slutsegrare med årtal 1913 (Nationsdagerrottypist!).

*Clio bläddrande i en gammal Majhälsning
med Geijer läsande över axeln.*

USCHIAMEJA ÖVERGICK I STRIDSVIND SOM ÖVERGICK I ...

Cocktailen löpte av sin stapel vid 19-tiden och därmed var festen igång. Under åren har nationens visskatt utökats med nya snapsvisor som Skomakaren, Hej alla vänner... och Skridskor, som, och det gäller framför allt den sistnämnda, kräver all den fysiska och andliga spänst som en otränad senior i detta läge kan uppbringa. Beträffande den förstnämnda vill jag åter ta tillfället i akt att, i polemik med Sven G och Göteborgsskolan, med skärpa hävda att den Hagagata, som omnämns i textens femte rad, ligger i Örebro. Jag kommer att fortsätta mina forskning i syfte att bevisa denna hart när självklarhet, sedan docent Åqvist vid senaste Gåsmiddag försett mig med den behövliga vetenskapliga begreppsapparaten.

Mellan Hornboskapen och sångkören berättade Sune Carlsson medryckande om nationens 60-tal och hur han accepterat inspektorsskapet utan att ana baktanken att han som erfaren ekonom skulle jagas hembygden runt för att insamla de medel som behövdes för att finansiera inköp av Stavenowska gården och nödvändiga ombyggnader.

Efter kaffet förflyttades vi ytterligare 100 år tillbaka i tiden och fick uppleva spexet på Madagaskar i salongsversion. Framförandet var utmärkt och lät musiken och texten komma fram på ett sätt som visar spexets stora kvaliteter, som placerar det långt framför modernare spex, som t ex Uarda. De bärande rollerna utfördes av i nu nämnd ordning: Lars Andrén, Gunnar Backman, Hans Franzén, Ville Koch, Tomas Rideaus, Staffan Rydén och Anders Wretblad. Orkestern spelades av Göran Carenbäck.

Dansmusiken exekverades av Hornboskapens yngre veteraner som höll ställningarna när de yngre deltog i en musikfestival i Linköping. Trycket var högt, stämningen god och sexan serverades så sent att det inte bör nedtecknas på papper.

FESTEN ÖVERGICK I HÖST

Hösten blev något av en sabbatstermin för styrelsen. Vi ordnade emellertid program till en tisdagsträff på nationen med poeten Harald Forss, tidigare känd som harald forss. Framträdandet blev en uppvisning i licentia poetica och kastade de förundrade yngre landsmännen från 40-talets revyer i Örebro till Almquists och Malla Silfverstolpes litterära salonger i det tidiga 1800-talets Uppsala, till 50-talets Klara och via Bismark till 70- och 80-talets Solna.

Nästa litterära händelse av hög angelägenhetsgrad för nationen inträffade strax före jul när Sven G Svenssons bok om Ulf Peder Olrog kom ut. Eftersom du troligen redan läst den så behöver jag inte framhålla vilket stort tomrum den, trots sitt blygsamma format, fyller.

När detta skrivs har jag och styrelsen de bästa ambitioner inför en aktiv och konstruktiv vårtermin, då vi bl a ska planera en välbesökt och trevlig Seniorfest den 8 oktober.

''60-talet''. av Sune Carlsson

I samband med Seniorsföreningens årsmöte och medan jag råkade vara utomlands kom föreningens ordförande och hustru Lena överens om, att jag under middagen skulle berätta något om ''60-talet''. Det var ju inte så svårt. Nu, när Majhälsningens redaktör ber mig sända honom mitt manuskript, är det mycket svårare. Jag har aldrig haft något manuskript. Men hade jag haft ett, så skulle mitt anförande ha låtit så här.

När man ber en akademiker berätta något om ''60-talet'', så tror man väl att han skall tala om Alain Touraine och den kommunistiska utopin och om Cohn-Bendit och Nanterre-bråken eller kanske om Carlberg och kårhusockupationen. Men det är inte alls vad jag tänker göra. Jag tänker tala om mitt eget lilla sextiotal, och det berördes inte av vare sig de franska eller de svenska studentoroligheterna. Mitt sextiotalsproblem var 2 200 000 kronor. ''Typiskt för en ekonomiprofessor'', säger Ni, ''att alltid tänka på pengar''. Men det gör jag inte alls. För mig är pengar för det mesta ett abstrakt begrepp - en grekisk bokstav i en differentialekvation. Med pengar i konkret form kommer jag sällan i beröring. Jag älskar att göra av med pengar, men tyvärr har det alltid varit fråga om betydligt anspråkslösare belopp.

Liksom för Nanterreuniversitetet och Stockholms Högskolas kårhus uppstod inte mitt problem förrän under decenniets senare hälft. Lena och jag hade kommit till Uppsala på hösten 1958, Lena återvändande till sin ungdoms skolstad, jag som total främling. Jämfört med New York, där vi närmast bott, fann vi vår nya hemort avslappnande, pitto-

resk och angenämt småskvallrig. Rektor bjöd oss på middag med prominent folk, och när han hälsade oss välkomna och förtäljde om våra tidigare gemensamma äventyr, berättade han om en liten detalj, som jag totalt glömt bort. Han hade varit i Stockholm och föreläst i en förening, i vilken jag var ordförande - det var under min tid som professor vid Handelshögskolan - och jag hade lovat honom att föreningens skattmästare i sinom tid skulle skicka ett arvode. Men inget arvode hade kommit, hans tålmod hade överskridit smärtgränsen och han hade sänt mig ett brevkort med texten: "Hur går det med pengarna? Familjen svälter! Torgny." Inom tjugofyra timmar hade det kommit ett bud från en av stadens speceriaffärer med ett kilo knäckebröd och ett halvt kilo smör och ett kort, på vilket det stod: "Hoppas det inte kommer för sent! Sune." Pengarna hade kommit påföljande dag. På så sätt blev jag berömd som en expedit administratör och barmhärtig person och strax därefter hedersledamot i Södermanlands-Nerikes Nation. Jag gick in i "60-talet" med stora förväntningar.

För Lena och mig blev Nationen bara en fest - åtminstone tills landsmaninnorna och kanske även några av landsmännen en dag valde mig till inspektor. Det var på nyåret 1966. Visst blev vi utlovade, att festen skulle fortsätta. Inspektors viktigaste funktion var att tacka för maten, och det lät ju inte så betungande. Men det blev inte så. Jag hade bara varit inspektor några månader, när jag vid hemkomsten från en utlandsresa fick höra att Nationen genom ett snabbt ingripande av Stig Claesson och Ewert Jonson blivit ägare till Stavenowska huset. Köpeskillingen 650 000 kronor hade man fått låna, men lånet måste betalas tillbaks, huset måste byggas om, och det fanns en hel massa annat, som måste göras också. Jag förstod att inspektors åliggande inte längre bara var att tacka för maten. Med hjälp av en hastigt organiserad ombyggnadsmaffia bestående av kuratelet, gratiskonsulterade experter av alla de slag, uppoffrande hedersledamöter och annat löst folk kom vi så småningom fram till, att Nationen behövde 2 200 000 kronor. Ni känner igen beloppet.

Ombyggnadsmaffian omorganiserades till en insamlingsmaffia, i vilken jag uppfattade min ställning närmast som varande någon slags gangsterkung. Det var hårda bud: grym planering, hot och smicker, övertalning på gränsen till utpressning. Inga allmosor, bara stora slantar. Strategin gick ut på att varje läroverksstad i hembygden skulle finansiera ett rum - exempelvis Eskilstuna ett stort och Kumla ett litet - med hälften av pengarna från kommunen och hälften från näringslivet, allt uträknat med jävulusiskt raffinemang. Ingen skulle kunna komma undan. Vad som behövdes därutöver skulle insamlas från landsting, burgna seniorer och hedersledamöter och alla andra, som vi trodde hade slantar på banken, och som vi vågade ge oss på. För att lansera det hela lånade vi upp litet pengar från förvaltningsdirektionen och ordnade en jättelik mutmiddag, till vilken vi inbjöd gräddan av våra tilltänkta

offer. Det blev en sjusärdeles fest med ärkebiskop, strängesbiskop, spelmän och sångare och allt annat, som Nationen kunde ställa upp.

Dagen kom och nervositeten steg. Festsalen var fylld av allvarstygda honoratiores, hjärtnipande tal av förste kurator om ungdomens ensamhet, om kamratskap och om nationen som ett andra hem och ett kyligt och sakligt anförande av inspektor om 2 200 000 kronor. Därefter förklarades ordet fritt. Sedan hände ingenting, absolut ingenting, inte ett ljud, inte en rörelse i församlingen. Förste kurator och jag utbytte förfärande ögonkast. Han hade åtminstone ett bord som han kunde gömma sig bakom, men jag stod rakt upp vid ett stackars blädderblock med allas blickar riktade emot mig. Det var inga illvilliga blickar, de uttryckte snarast chock, förvåning och osäkerhet. Tystnaden var olidlig. Slutligen begärde en av mina gamla bekanta, Sven Ersman i Grängesbergbolaget ordet. Mitt hjärta bultade av vänskapliga känslor, och jag lovade att aldrig glömma honom. Han ville bara tala om, att jag hade räknat fel på 10 000 kronor i en av mina tabeller. Men mera behövdes inte för att förlamningen skulle brytas. Diskussionen kom igång, och när kvällen var över hade vi fått allas välsignelse och en massa löften, kanske inte om pengar, men i alla fall en välvillig förståelse.

När festen var över, kom vardagen. Tiggarebrev och telefonsamtal i oändlighet, resor till hembygden, uppvaktningar hos myndigheter och företag, luncher, middagar och konferenser. Nationens tjänstemän arbetade som slavar, hedersledamöter och andra gynnare kom med råd, förmedlade kontakter och grävde i sina egna plånböcker. Nästan alla skötte sig. Speciellt minns jag vår första hembygdresa, som gick till Nyköping. Efter uppvaktning hos de kommunala myndigheterna kunde vi vid en liten middag med våra vänner från industrin tala om, att om de kunde samla in 100 000 kronor åt oss, så skulle vi få lika mycket från Nyköpings stad. Vår strategiska plan fungerade. Det var bara att sticka iväg till nästa stad.

Ytterligare en minnesbild. De två största privata bidragen enligt vår plan, 60 000 kronor vardera, skulle komma från Grängesberg-bolaget med Oxelösunds Järnverk och Johnsongruppen med Nynäs Petroleum. Gränges var inte ett så stort problem. De hade tidigare givit 60 000 kronor till V-Dala, Sven Ersman hade varit på vår insamlingsmiddag, och högste chefen, Erland Waldenström, var en av mina gamla vänner. Med Johnsons var det värre. Jag kände inte Axel Ax:son Johnson, tyckte det var obehagligt att hoppa på en vilt främmande människa, visste överhuvudtaget inte hur jag skulle bära mig åt och bara sköt på saken den ena terminen efter den andra. Kompisarna i insamlingsmaffian började bli irriterade.

Så en dag, det måste ha varit på hösten 1968, fick jag en inbjudan till Svenska Petroleuminstitutets årsmiddag. Som ordförande i Svenska Shell hade jag fått en sådan varje år men bara varit där en enda gång.

Det är en fin tillställning med statsråd, generaldirektörer och oljepotentater, där jag inte känner mig riktigt hemma. Men nu slog det mig, att där måste jag ju ha en chans att träffa Axel Ax:son Johnson. Jag tackade ja, och mycket riktigt vid honnörsbordet skulle vi sitta strax i närheten av varandra. Att vid kaffet placera mig i samma soffa där han satt var helt naturligt. Vi hade trevligt, lade bort titlarna som man gjorde på den tiden, och pratade i det oändliga. Först när det var dags att bryta upp, klämde jag fram med:

—Det var bra att jag fick träffa Dig, för jag har sedan länge tänkt att be Dig om 60 000 kronor. Han blev ju litet förvånad, men lyssnade snällt till min sedvanliga litania, nickade vänligt och tog upp en liten anteckningslapp, på vilken jag såg honom skriva: "Sune Carlsson 60 000 kronor för Södermanlands-Nerikes Nation." När jag avslutningsvis sa, att han om några dagar skulle få en formell skrivelse från Nationen, så svarade han att det behövdes inte alls. Jag var storligen imponerad över kapitalisters sätt att fatta beslut. Dagen därpå störtade jag till Nationen för att meddela den glada nyheten. Sedan hände inget. Hösten gick, vintern gick och våren kom, men inte ett ord från Johnsons. Jag vågade knappast gå till Nationen. Det fanns ingenting jag kunde göra mer än att vänta och hoppas. Det var rätt. Någon gång på senvåren läste vi i tidningen, att A. och M. Ax:son Johnsonstiftelsen haft sin årliga utdelning, och att Nationen fått 60 000 kronor, mycket mer än någon annan fått.

Så förflöt mitt sextioal. Det var en tid när jag blev hemmastadd i väntrummen på kommunalhusen, i industrikontoren och bankpalatsen, då jag fick en mängd nya vänner och bekanta, och när jag aldrig dansade med damer, som inte var värda minst en miljon. Det var en tid när jag stundom kände mig som gangsterkung, när folk undvek mig på gatan eller de skrev brev och beklagade att en professor i ekonomi hade så dåligt omdöme. Kanske hade de rätt. Det blev aldrig 2 200 00 kronor. Men nästan. Den sista siffran jag såg var 2 115 000 kronor, men det var 1970. Sextioalet var förbi, och glad var jag.

Gustav Vasa och Prinsessan av Södermanland

av Erik Rankka

I de av estetiska frågor lidelsefullt intresserade hov- och högreståndskretsarna i Ludvig XIV:s Frankrike odlades en litterär genre kallad "histoire secrète". Historien tillhandahöll här råmaterialet, författaren levererade den djupare, "egentliga" sanningen, d v s avslöjade de handlande personernas hemliga drivkrafter och passioner. Resultatet kunde bli märkligt, vilket jag hoppas skall framgå av följande korta antydningar om innehållet i en för genren typisk roman: *Gustave Vasa, histoire de Suède* (1697), författad av en högadlig f d hovdam med det klingande namnet Charlotte-Rose de Caumont La Force.

För att säkra tronföljden åt sin familj har Svante Sture, "Suanthon", gift bort sin son Sten, "Stenon", med en prinsessa av blodet, Kristina. Hennes bästa vän, "chère favorite", är Cecilia av Eka, gift med hertigen av Gripsholm, "Griphysolme", konungens trognaste tjänare. De båda damerna nedkommer samtidigt och i samma rum, Cecilia med "le fameux Gustave Vasa", Kristina med en dotter, som författarinnan "för undvikande av namnförväxling", bestämmer sig för att kalla "Prinsessan av Södermanland". Den lilla prinsessan är ett under av skönhet, Gustavs yttre och inre företräden står över allt vad fantasin kan föreställa sig. Han hyser endast hövisk beundran för sin barndomsvän, hon däremot en oemotståndlig dragnin till honom. Vid tolv års ålder skickas Gustav av sin far till provinsen "Oetlande" (Öland? Estland?), där hertigen har största delen av sina egendomar och dit han kallat Europas lärdaste och kunnigaste män för att ge sin son en uppfostran som "på den tiden inte var vanlig bland personer i Norden". Trots att han lever i ett land där barbariet ännu frodas, befriar han sig snabbt från den råhet som naturen och klimatet gett honom i arv och snart ser man i honom "en man som själva Frankrike skulle ha känts vid".

Prinsessan av Södermanland får också en vårdad uppfostran. Hennes främste preceptor "Ribergue" (Ribbing?) är själv förälskad i henne, men då han inser att han aldrig kommer att anses värdig henne, försöker han i sin avundsjuke få henne att glömma sin svaghet för Gustav, att uteslutande ägna sig åt vetenskap, konst och goda gärningar för att i tidens fullbordan pliktskyldigt älska den kungliga make som kommer att utses åt henne. "Ribergue's" ansträngningar är förgäves. Prinsessan älskar hängivet sin Gustav genom alla förvecklingar. Så här börjar det.

Kristian II, "världens vackraste karl", som tyvärr under sitt charmanta yttre döljer en lastbar själ i stånd till de avskyvärdaste grymheter, blir under ett besök hos Sten Sture besegrad av den unga prinsessans

*Charlotte-Rose
de Caumont La Force*

”blygsamma blickar”. Detta hindrar honom dock inte från att fortsätta sin förbindelse med kurtisanen Sigibrite, ”den oblygaste kvinna som någonsin levat.” Välvande mörka planer återvänder han till Danmark, fast besluten att sätta dem i verket.

Allt ser ett tag ut att gå väl för prinsessan av Södermanland. Hennes far vill gifta bort henne med hertigen av Gripsholm, men då denne får klart för sig att hon älskar hans son, träder han ädelmodigt tillbaka. Gustav känner sig smickrad av att anses värdig den vackra prinsessan, men hans känslor för henne når inte högre temperatur än ”oändlig respekt”. Plötsligt anländer Kristian med danska flottan till Stockholm för att för sin sons räkning anhålla om prinsessans hand. På svensk sida vågar man inte avböja anbudet. Prinsessans mor, den rådiga och kloka Kristina, listar dock snart ut att Kristian har planer på att enleva prinsessan för egen räkning och om nödvändigt göra sig av med sin gemål Elisabet, Kejsar Karl V:s syster, och sin son. Bevakningen förstärks, man finner på att anförda prinsessans ungdom som hinder för giftermålet. I detta läge beslutar Kristian röva bort Sten Sture. Han inbjuder denne till en fest ombord på sitt fartyg, men kräver fyra förnäma svenskar som gisslan, däribland den unge Gustav Vasa. Planen misslyckas, gisslan förs svekfullt till Danmark.

När Kristian nästa gång återkommer till Sverige sker det i spetsen för en mäktig armé. Han har oavbrutet tänkt på den illustra prinsessan, som emellertid av sin förtänksamma moder förts till Dalarna, en råbar-

kad och ohyvlad landsända med enfaldiga, naiva och ociviliserade invånare. Av besvikelse över att inte finna prinsessan vid sitt intåg i Stockholm ställer han till med det fasansfulla blodbadet.

Under tiden har Gustav mot borgen släppts ur sitt fängelse och rentav gjort karriär vid det danska hovet, ”otvivelaktigt det mest galanta och mest belevade i hela Norden”. Förtjänsten av hovets goda rykte tillkommer helt den i alla avseenden utmärkta drottningen, som Kristian emellertid icke älskar: ”Hon var dygdig - det var nog för att han skulle hata henne”.

Kristian har två vackra döttrar, den blonda Dorothee och den mörka Christine. Gustav förälskar sig genast i Christine, men nu är det hans tur att sucka förgäves. Hans uppvaktning gynnas av att kungen genom honom hoppas få upplysningar om prinsessan av Södermanland. Verklig fart på den stolta Christine blir det emellertid först när hon råkar få i sin hand ett brev till Gustav från prinsessan av Södermanland, där denna bedyrar honom sin trogna kärlek. Så snart Christine ser att en person av hennes egen rang älskar Gustav, ”betraktar hon honom på ett helt annat sätt”.

Tyvärr har brevet också råkat komma i händerna på kungen. Rasande av svartsjuka kräver denne att Gustav skall återvända till Sverige, spåra upp prinsessan av Södermanland och överlämna henne till honom. I utbyte skall han få Christine. Gustav vägrar, spärras in, men lyckas fly efter att ha tagit farväl för evigt av sin älskade.

Fortsättningen och slutet på historien är stilenliga. Gustav, landets befriare, riksföreståndare och slutligen kung, kan inte glömma sin Christine av Danmark, trots att hon för länge sedan blivit både gift och omgift. För sin gemål Katarina av Sachsen-Lauenburg känner han endast likgiltighet och misstroende. Han börjar rentav sakna prinsessan av Södermanland, men hon är försvunnen, och ryktet går att hon är död.

En kväll besöker Gustav oanmäld sin syster Cecilia och vem träffar han där om inte prinsessan av Södermanland! Äntligen gör hennes skönhet intryck på honom. Han förklarar henne sin kärlek ”de toutes les manières les plus persuasives,” vad det nu kunde innebära i hans fall.

Hon har sedan hon försvann från hovet utgett sig för att vara dotter till herren till Loholm och själv låtit sprida ut ryktet om sin död för att slippa undan kraven från de Stureanhängare som ville se henne på tronen. Hellre än att liera sig med en så kallsinnig person som Gustav tänker hon gå i kloster. Då kommer den glada nyheten att drottningen avlidit efter att ha fött en son, Erik. Gustav faller på knä inför prinsessan och bönfäller henne att uppstiga på sina fäders tron. Hon samtycker på villkor att hon får göra det under sitt antagna namn.

Inför ständerna förklarar Gustav att han vill hedra svenska folket genom att gifta sig med en svensk kvinna och att han till drottning utsett

”En kväll besöker Gustav oanmäld sin syster Cecilia och vem träffar han där om inte prinsessan av Södermanland! Illustration till omtryck av *Gustave Vasa*, 1725, ingående i *La Bibliotheque de Campagne*. (Kungl. Bibl., Stockholm).

dottern till herren till Loholm. Vid hennes sida njuter han sedan lyckan av ett långt och fridfullt liv.

Som man ser har prinsessan av Södermanland plötsligt intagit ”landsmodern” Margareta Leijonhufvuds plats! Är nu detta ett nytt utslag av förf:s vårdslöshet med historiska fakta? Nej, tvärtom, skulle man kunna säga. Herre till Ekeberg och Loholm(en) i Västergötland var vid denna tid ingen annan än Erik Abrahamsson Leijonhufvud, vars dotter Margareta år 1536 blev Gustav Vasas andra gemål.

Om någon tycker att denna skildring låter som en synopsis till spexet ”Gustav Vasa och Prinsessan av Södermanland” eller ”Gammal kärlek rostar aldrig”, så är det alldeles riktigt uppfattat. Däremot vore det fel att tro, att författaren skulle ha menat det så, eller att hennes samtida skulle ha sett något chockerande i hennes ogenerade behandling av det historiskt givna stoffet. Det är dags att fråga: vem var Charlotte-Rose de Caumont La Force? Svaret ges av Ingrid Fröberg, (*holm.*) i hennes av-

handling ”Une histoire secrète à matière nordique: *Gustave Vasa, histoire de Suède* (1697), roman attribué à Charlotte-Rose de Caumont La Force (vers 1650—1724). Uppsala 1981”. Charlotte-Rose föddes på slottet Castelmoron, nära Bergerac, i en protestantisk familj. Hennes far, François de Caumont, markis av Castelmoron, är ett av de yngre 12 barnen till släktens hjälte, hertigen de La Force, pär och marskalk av Frankrike, som i 90-årsåldern ådrog sig kungens misshag genom att stöda Fronden. Fadern, markisen, beskrivs av en, för all del, föga pålitlig författare till ”historiettes” som ”en liten snedvuxen karl till vars beröm man endast kan säga att han förstår sig bra på jakt.” Viktigare är att notera att han saknade förmögenhet.

Modern, Marguerite Viçose, dame de Casenove, hade rykte om sig att vara spirituellt men äventyrlig. Äktenskapet måste ha varit stormigt. Vid ett tillfälle skall markisen på grund av välgrundad svartsjuka ha använt sin händighet med krutet till att försöka spränga sin hustru i luften.

Mot denna bakgrund verkar Charlotte-Rose’s öde följdriktigt. Hon blev hovdam, först hos drottningen, sedan hos hertiginnan av Guise, briljerade som konversatör och slog igenom som författare i den mondana underhållningsgenren, men blev också känd för sina många galanta äventyr. Det stora dramat i hennes liv drabbade henne, då hon 35-årig lade an på en ung, ännu omyndig son till en förmögen och inflytelserik, tämligen nyadlad vicepresident i skattedomstolen, dvs en man av just den typ som Ludvig XIV gynnade på bekostnad av den gamla högadeln. Pappan blev mäktig uppbragt. Han förbjöd de älskande att träffas och satte t o m sonen i husarrest. Men Charlotte-Rose överlistade honom, inväntade fästmannens myndighetsdag, konverterade i god tid och ordnade vigsel enligt katolsk ritual. Efter en långdragen skandalprocess lyckades dock pappan få äktenskapet ogiltigförklarat och Charlotte-Rose stod där med skammen och fattigdomen. Hon hade dragit det kortaste strået gentemot en man som enligt en samtida inte var mer än ”en småborgare i jämförelse med henne”. Kungen, som med lätthet kunnat stöda henne, hade genom att inte ingripa på en gång staturerat ett exempel för högadeln, speciellt den religiöst opålitliga, och uppmuntrat den nya ämbetsadeln. Charlotte-Rose fick nöja sig med en livränta, som utföll med plågsam nyckfullhet. Sedan hon långt efteråt skrivit några satiriska verser anklagades hon för gudlöshet och fick välja mellan att dra sig tillbaka till ett kloster utanför Paris eller att gå i landsflykt. Hon valde klostret och därmed inleddes en flödande romanproduktion.

Hur kom det sig då, att Gustav Vasa och hans tid lockade en underhållningsförfattarinna på modet? Svaret är att Sverige tack vare Gustav II Adolf, Kristina och Magnus Gabriel de la Gardie fortfarande befann sig i blickpunkten för de kulturella kretsarnas intresse. Inställningen till Gustav Adolf kan lämpligen belysas av följande citat ur Gunnar Cast-

Titelsidan till en tidig tysk översättning av Gustave Vasa (1698). Uppsala Univ. bibl.

Der
Tapfere und verliebte
GVSTAV von VASA,
Der:
Die Wunderwerk
Der
Liebe
An den
Nordischen Höfen;
Welche
unter des Tapfern und verliebten
Gustavs von Vasa Wunder-vollen Le-
bens-beschreibung / eine der artigsten und
denckwürdigsten Liebes-Begebenheiten
vorstellet.
Allen Ehrliebenden Gemüthern zu vergön-
ner Belustigung übergeben.
Aus dem Französischen ins Deutsche
übersetzt.
Frankfurt und Leipzig/
Verlegt bey Rudolph Johann-Deimers-Buchhändler.
Anno 1698.

réns intressanta "Norden i den franska litteraturen" (1910, sid. 38): "I Hôtel de Rambouillets berömda *Chambre bleue* (...) rummet där allt, som Mlle de Scudéry säger, var *magnifique et même particulier* (...) - där var Gustav Adolfs namn icke blott ofta nämnt utan rentav dyrkat". Och i Mlle de Scudérys kända nyckelroman *Le Grand Cyrus* berättas Kristinas, Karl Gustavs och Magnus Gabriel de La Gardies historia under genomskinlig förklädning, förlagd till hovet i Korint (t. VII, 2). En intresserad läsekrets väntade således med spänning på en ny *histoire secrète*. Som Ingrid Fröberg övertygande visat, gick Charlotte-Rose väl förberedd till verket. Hon hade ingående studerat tillgänglig historisk litteratur, sådan den nu var. Medveten om tidens smak har hon sedan stuvat om, lagt till och dragit ifrån. Att hon därvid förvandlat Gusav Vasa till en fulländad, galant, fransk hovman får vi försöka överse med, ja rentav känna oss smickrade av. Som sörmland-närkingar har vi dessutom en särskild anledning att minnas henne. Ty vad är den trogna, hängivet älskande Prinsessan av Södermanland annat än den obestriddigen första "tärnan därunder."

Avlidna landsmän

Död	Inskr.	Född
19/3	Lindström, Hulda Irene Matilda	5/1
24/3	Falker Börje Magnus	2/9
4/4	Jirlow, Ernst Ragnar	12/8
7/4	Larsson, Pontus Gerhard Andreas	19/12
10/4	Lidberg, Karl Pontus Sven	28/6
28/4	Hartman, Carl Olov	7/5
14/5	Sandström, Gustav Sigfrid	20/11
16/5	Sahlgren, Åke Gustav Leonard	1/5
20/5	Björkman, Per Axel	28/12
3/6	Harne, Erik Gustaf (Gösta)	28/7
/6	Rasins, Olga Otilija, f. Kokts	23/7
22/6	Olovsson, August Georg	24/3
30/6	Melcherson, Nils David, hedersledamot	18/8
/7	Sundström, Karin Elisabeth, f. Dufva	16/11
11/7	Lönroth, Erik Magnus Gilbert	15/4
17/7	Hult, Nils Edvard Jöran	27/6
18/7	Jonson, Ewert Gideon, hedersledamot	6/3
26/7	Lindberg, Ernst Magnus	15/11
3/8	Walldin, Erik Emanuel	22/5
20/8	Ullmark, Erik Rudolf	31/3
9/9	Adelborg, Fredrik Otto	1/9
10/9	Sandahl, Ruben Fredrik	22/6
27/9	Tersmeden, Göran Jacob Theodor	3/4
6/10	Furumark, Josef Arne Gert, hedersledamot	26/9
15/10	Lagerholm, Nils Henrik	4/3
18/10	Lundberg, Carl Axel Gösta	27/2

Död	Inskr.	Född
26/10 1982 Lindstedt, Eric Tage	1922 f.d. läroverksadj., Katrineholm	16/9 1901
15/11 1982 Ågren, Karl Gunnar	1932 professor emeritus, Uppsala	1/2 1907
27/11 1982 Fromén, Hans Birger Hilding	1927 fil. lic., Stockholm	10/11 1908
5/12 1982 Samuelson, Eva Karin Benedicte	1978 forskollärare, Uppsala	2/4 1958
14/12 1982 Danielsson, Lars Åke Valentin	1925 prost, Örebro	14/1 1907
15/12 1982 Danielson, Per Börje Daniel	1928 f.d. läroverksadjunkt, Solna	5/6 1908
26/1 1983 Sahlgren, Ernst Johan Albert	1907 professor, Stockholm	21/5 1889
/1 1983 Sehlistedt, Ossian Alfons, hedersledamot	f.d. landshövding, Skanör	9/8 1904
3/2 1983 Jemt, Ulla Margareta, f. Odmark	1944 fil. kand., fru, Stockholm	17/11 1924
11/2 1983 Hasselström, Erik Ragnar	1915 f.d. överläkare, Jönköping	29/8 1891
11/2 1983 Grafström, Lennart Lars Gunnar	1937 redaktör, Uppsala	12/8 1919
22/2 1983 Jonson, Simon Johannes	1919 f.d. sekreterare, Uppsala	28/10 1898
22/2 1983 Brandt, Carl Gunnar Henrik	1925 f. d. lektor, Sigtuna	2/7 1906
6/3 1983 Axelsson, Walter Nicolaus Eugen	1925 redaktör, Stockholm	23/3 1904

Från Vår till Vår

av Jan-Olof Smedberg

Nyinstallerade hedersledamöterna Eva Nordensson och Lennart Bodström flankerar förste kurator Jan-Olof Smedberg.

Då vi i skrivande stund fortfarande tecknar mars och snöflingorna dalar till marken likt höstlöv - lika stora och många - känns det litet konstigt att skriva ett alster betitlat "Från vår till vår". Men tidigare författare till dessa krönikor har säkert upplevt samma sak, så jag får som så många gånger förr i det här ämbetet ha mina företrädares insatser som förebild och anstränga mig. Dock törs jag påstå att inte många av dem stått inför uppgiften att försöka skildra en så oerhört händelserik period i Nationens historia som denna. Tursamt nog har redaktör Sörbom gett mig ett obestämt antal nedslag på maskinen till förfogande, så om bara den sista minuten före press-stopp - i vilken jag befinner mig (finns det andra minuter?) - räcker till så skall nog det mesta komma på pränt.

För att landsmän i förskingringen skall kunna få insikt om den livaktighet som präglar Nationen, kan det vara lämpligt att redogöra för en vanlig "SNärke-vecka": Varje vardag lunchservering - billigast i staden - dit vem som helst kan gå och som besöks av 250—270 gäster dagligen; varje kväll i veckan restaurant ¹⁾ öppen för alla Uppsalas nationsmedlemmar utom på fredag och lördag, då det är reserverat för sörmlandnärkingar. *Måndag*: Den nu c:a 80-strupade kören repeterar i Torrummet. *Tisdag*: Tisdags-träff med middag halv sju, följt av program av varierad karaktär. Under hösten -82 dominerade de musikaliska inslagen genom den lika musikintresserade som kunnige Programsekreterare *Henrik Karells* försorg. Främst var det namnkunniga rockmusiker som spelade: flicktrion Chattanooga, Peter Lundblad, Docent Död, Maritza Horn m fl. Inför invasionen av rock-kulturen befarade många att publiken i ungdomlig iver skulle dansa omkull väggarna och att artisterna på artisters vis skulle slå spikar i golvet, men där högg man i sten. Ett nationshus som klarat äldre tiders kavaj-skutt klarar även rock-hopp!

Två av föredragsprogrammen kan nämnas: någon gång runt Gåsen kom "Ankan" Parmström och talade om ishockey och den 23 november hade Seniorföreningen inbjudit författaren Harald Forss som talade om det mesta.

Tisdagskvällarna fortsätter med kårdans i Festsalen där oftast Hornboskapen bestämmer takten från sina repetitioner en våning ovanför. *Onsdag*: Normal repetitionskväll för Nationsteatern. Mer om den nedan. *Torsdag*: Mellan kl 17 och 19 serveras ärtsoppa och våfflor på nedre botten. Under hösten startade en försöksverksamhet med gästande föredragshållare, en programform som Tisdags-träffarna litet grand vuxit ifrån. Som förste gäst sågs redaktör Gunnar Ljusterdahl, direkt från Grönköping. En entomolog och en arkeolog berättade om forskningen inom respektive institution; Hugo Wortzelius, signaturen "HW" i UNT, diskuterade filmsencur. En kärvalsdebatt ordnades också, men den befäste bara uppfattningen att en mycket ringa del av studenterna bryr sig om kärpolitik. Cirka 25 % röster i kärvalet varje höst, fem personer kom till debatten på Nationen! *Fredag*: Fredagsmiddag på nedersta våningen men av högsta kvalitet! Matlagning och servering sköts av tillfälligt anlidade landsmän under uppsikt av fredagsmiddagsvärdarna, ämbeten som instiftades till hösten. Efter kl 22 förvandlas allt till "normal" kvällsrestaurant (se fotnot 1.) *Lördag*: Helgkaffe på bottenvåningen. Under hösten fick verksamheten ett verkligt uppsving genomatt värdarna *Malin Persson* och *Frank Norling* lade sig vinn om att alltid servera hembakat. Något som blivit tradition genom vårens värdpar *Mona Hedlund* och *Gunilla Lindholm* *Söndag*: Helgkaffe igen, men denna dag i G:a Musikrummet. Film visas i Festsalen där sedan Söndagsmiddagen tar vid klockan fem, med sex rätters matsedel, dukti-

1) eg "pilsner under bevakning", s. k. "pub".

ga restaurantpianister och en mäster trollare som utför trick vid gästernas bord, t ex saltar notan utan att det märks. Därefter kårdans under namnet Antiteque, ett namn på vilket Nationen har registreringsbevis från Patentverket.

En vecka går fort och särskilt en "SNärke-vecka" med sina många aktiviteter och förlustelser. Det är med en liten - ytterst liten - överdrift som jag säger att det nästan känns som om en vecka är den tidsrymd inom vilken allt det har hänt som jag nu står i begrepp att relatera. (Är Maj-hälsningen en veckotidning?)

Ett evenemang som de riktiga veckotidningarna borde ha ägnat både löpsedlar och mittuppslag var Hill Saldeens 50-årsdag den 18 mars, då landsmän och Hornboskap invaderade Södra Rudbecksgatan 4 och hylade sin populära Fru Inspektor Där var det *äkta* leenden!

Från landskapet den 5 april kan rapporteras att förutom kuratorsval, där Lotta Snickare fortsatte traditionen med kvinnliga tredje kuratorer, klubbmästarval - Hans Eriksson och Ola Gefvert, också att handlån höjdes med 200:— till 800:— samt att Viktor "Bok-Vicke" Persson upphöjdes till ständig medlem av Nationen. Under en liten ceremoni ackompanjerad av trumpetfanfarer vid höstterminens andra landskap överräcktes ett diplom till "Vicke" som bevis på denna värdighet, vilken han är ensam om på vår Nation.

Om jag säger att Valborgsmässoafton firades enligt sedan urminnes tider nedärvt program så sparas mycken tid. Nämnas bör kanske att Carolinabacken denna gång, som sig bör, blev vit av *mössor* och inte av snö, även om den lavinartade vågrörelsen nedför kunde bedragit den mest erfarne alpinist.

1/5 = Oh Detta är den SNärkingska relativitetsteorin, testad och bevisad långt innan Einstein ens var en glimt i sin faders öga. Ekvationen uttrycker förhållandet att ju mera som händer på Majmiddagen desto stillare tycks tiden stå. Innan vi konstaterat att klockan var 17.00, när den borde vara 14.30, hade Andre kurator David Thorberg beskrivit hur han som liten pygmé kom till världen i djupaste Afrika och sedan växte till i Södertälje och Gävle, Krönikör Fredrik Boheman sagt "Dixi!", Stig "Q-la" Holmquist som vanligt satt studentmössan på sned och troget delat ut stipendier till idoga Hornboskapare och domprost Carl Strandberg installerats som Hedersledamot. "Allt går igen" sa Strindberg, och det fick installandus erfara i form av en rungande skrattsalva när han beskrev sitt eget val till Förste Kurator och den tvehågsenhet landsmännen då kände inför att på den posten få en nykterist som förmodligen skulle torrlägga Nationen. Undertecknads val hade nämligen halvannan vecka innan omgärdats av samma rykten. (Anm.: Spriten har inte tagit slut, dock varit på upphållningen.)

Exercisen på Polacksbacken och spexet "W. A. Mozart eller Wa? Mozart?" följdes av dans. Och vila.

Det blev dock ingen vila för Nationens teateraktiva. Den 6 maj hade man stor galapremiär på den alldeles nyskrivna rockmusikalen *Brandskatt* med text av Teaterdirektören *Håkan Olovsson* och musik av sedermera Programsekreteraren *Henrik Karell*. I rollerna sågs bl a författaren själv, före teaterdirektören *Gunnar Ivarsson*, Redaktören, blivande krönikören och nuvarande Programsekreteraren *Håkan Lundgren*, nuvarande Teaterdirektören *Erik Rolfhamre*, skönsjungande nuvarande Klubbmästarinnan *Marie-Louise Eriksson*, förra helgkaffevärden *Susanne Paulsson* och nuvarande Torsdagsärtsvärdinnan *Gunilla Hultgren*. De uppmärksammade fem föreställningarna gavs i Fyriskolans aula, och sångerna föreligger inom kort på studioinspelad kassett.

Den aktiva Nationsteatern bjöd vidare den 25 maj på två humoresker, "Humulus den stumme" av bl a Jean Anouilh, och "Ah! - Ett litet franskt stycke.", enligt uppgift förmedlad av Hovsångerskan Elisabeth Söderström - genom vars vänliga hjälp man fått tag i manuskriptet - författat av Karin Boye. Annan källforskning hävdar att det är ett gammalt norskt spex. Visst gör det ont när illusioner brister!

Vart femte år ordnas **Kamratmöte** på Nationen. Detta var ett femte år. Seniorföreningen och kuratelet hade sammanställt ett välfyllt program för mötet den 8 maj. Kransnedläggelse på Nationsgraven, kaffe, Årsmöte och Högtidslandskap. Detta hade samlat ett 50-tal både äldre och yngre landsmän. Bland de äldre vill jag av artighetsskäl endast nämna den äldste, *Eric Wahlberg*, vald till Landskapets Hedersklubbmästare. Han innehade ämbetet 1916! Vi yngre fylkades kring honom likt kring en Nationens Fänrik Stål för att höra sägnerna från förr.

Hembygdsresa till Mariefred under ledning av Hedvig Borgström.

Kamratmötestrappsexa.

Efter festmiddagen fick vi åter njuta av sångarinsatserna från Madagaskar-uppsättningen jubileumsåret 1977. Alla solisterna utom en var återsamlade - Uffo sjöngs nu av *Anders Wretblad* - och lotsades genom handlingen av *Hans "Uschiameja" Franzén*.

Behöver jag nämna att det blev en nattsexasittning i Stora Trappan?

Dagen efter, den 9 maj, bar det av på resa till hembygden med mestadels yngre landsmän i bussen, men under uppsikt av *Hedvig Borgström* som trots festligheterna kvällen före infann sig pigg och smittande glad. Färden gick till hennes födelsestad Mariefred, där 25-talet deltagare under slottsspöket *Ola Gefverts* sakkunniga ledning besåg Gripsholm och intog lunch å *Andre Kurator Emeritus Ray Erikssons* fädernerestaurant.

I Strängnäs visades vi runt i Domkyrkan av Hedersledamoten *Carl Strandberg* och bjöds på ett välkommet eftermiddagskaffe hemma hos Förste Kurator *Marita Ed*.

Natten den 14 maj var det inte många studentskor som fick sova ostört och många av stadens borgare bestämde sig för att till nästa vår sätta in dubbla fönster. Det var serenadernas natt, och den påföljande *Värbalen* blev lika magisk som alltid! Göteborgs Nation lyckades åter med trolleritricket att sälja 20-kronors Opera för 50-lappen jämt!

På landskapet den 17 maj - dagen till ära adjungerade vi en norska - valdes en ny ämbetsmannaskara, för första gången utökad med två fredagsmiddagsvärdar.

Den 19 maj såg idésprutan *Håkan Lundgren* till att S-N Nation var först i världen (?) igen! Denna gång med en Liftartäflan. Utan pass och pengar och med tummen som enda tillåtna hjälpmedel skickades deltagarna iväg par i par mot destinationsorten Guldsmedshyttan. Segrartid: 4 tim. 40 min.

Det sista som hördes av det officiella "SNärke" denna termin var väl ljud; kören deltog i en festival i Eskilstuna och sjöng vid både dopfunter och badplatser.

Trots sommarhettan, eller kanske på grund av den, var revolutionslustan större än någonsin hos de förtryckta Sörmland-Närkingska medborgarna. Men för att kunna göra en rättvis bedömning av den politiska situationen försatte man sig först i de besuttnas position och frossade i läckerheter och utsvävningar på Värmlands Nation och lät sig behängas med hederstecken av fransosen (måtte inget feltryck fördubbla andra s:et!) *Bengt Georg Gilmark*.

Men sen fick alla på sig kokarder, uppfylldes av harm mot livets alla orättvisor, t ex den att fångarna satt inlåsta bland Herman Frickes spritflaskor, och beslöt att även de hade rätt till dem. Fångarna *Magnus Heidenberg* och *Per Karlsson* — ungefär lika många som i den riktiga Bastillen och lika lyckorusiga över sin frigivning — kastades ut och så började festen. Eller som invånarna i Engelska villan brukar kalla det — skräckväldet.

Höstterminen inleddes den 9 september med Nationens Golfmästerskap, som detta år samlat ett 60-tal deltagare vilka förutom ett underbart väder bjöds på ett dignande prisbord som Golfkommittén under ledning av *Fredrik Malmberg* samlat ihop. En stor del av det gick till familjen Saldeen som var väl representerad i tävlingen.

Den 15 september passade ämbetsmännen på att bete sig ohämmat på sin egen middag, eftersom de fr. o. m. nästa dags *Recentiorsmottagning* måste tänka på att föregå med gott exempel.

Mottagningen var denna termin helt omarbetad, iscensatt av bl a Recentiorsförmannen *Helena Westin*. Redan en del detaljer kring inskrivningsförfarandet kan förtjäna att nämnas.

Till att börja med fick den sökande ta sig igenom två blinddörrar innan han nådde inskrivningen i Tornrummet. Där blev han delgiven "Reglemente För Recentiorer Vid Södermanlands-Nerikes Nation" som sedan undertecknades av recentioren, recentiors-förmannen och Förste Kurator.

Vidare blev recentioren ålagd att fram till ett visst datum, vid vistelse på Nationen alltid bära recentiorsnålen — nationsnålen täckt med färgad tejp — för att äldre landsmän snabbt skulle kunna se att där var någon som kunde behöva hjälp och litet extra vänlighet.

Själva mottagningen inleddes med en nationstentamen i Universitetets sal X. Ungefär hälften av de 362 inskrivna hade infunnit sig. Kurslit-

REGLEMENTE FÖR RECENTIORER VID SÖDERMANLANDS-NERIKES NATION

KAP 1 § 1

Med Recentior förstås i det följande varje medlem av Södermanlands-Nerikes Nation i Upsala under den första terminen denne därstädes är inskriven. Med första termin förstås tidsperiod från inskrivningsdagen till sista dagen för bestridande av påföljande termins terminsräkning. Med bestridande förstås inbetalning av nationsavgift på bankgiro. Med bank förstås inrättning för handhavande av pekuniära medel. Med giro förstås cykeltävling. Med cykel förstås något man aldrig ser röken av. Med rök förstås inte eld, utanrök. Med med förstås förstås med.

KAP 2 § 1

Recentior skall vid vistelse i Nationshuset bära Recentiorsnålen väl synlig.

KAP 3 § 1

Recentior skall bevista minst ett Landskap och minst en Tisdags-Träff.

KAP 4 § 1

Recentior är skyldig att inför Nationens Examinatorer tentera förelagd kurslitteratur, samt bevista Recentiorsmottagningen.

KAP 5 § 1

Recentior skall så fort det sig låta göra kan, självant presentera sig för Nationens Förste Kurator.

KAP 6 § 1

Recentior må icke låta sig behandlas sämre av äldre medlem än äldre medlem, men åläggas att för detta visa värdsam tacksamhet.

KAP 7 § 1

Recentior får icke, hur gärna denne än vill, slänga sig i Nationens väggar, än mindre men fastmer draga något gammalt över sig, i de fall detta utgöres av Nationens fanor eller gobelänger. För mattan i Stora Trappan kan dock dispens medgivnas av Förste Kurator.

KAP 8 § 1

Recentior skall, i all den stund det icke stöter på hinder, vilka det i ty fall åligger denne att undanröja, och utan att underlåta att sträva efter den hedervärda vandel, kulturella bildning och förfining som anstår varje akademisk medborgare, ehuru efter bästa förmåga, emedan alla har sin begränsning, på det att det månde gå denne väl, ej uraktlåta att följa denna paragraf.

KAP 9 § 1

Recentior som bryter mot detta reglemente kan av Landskapet ådömas att få genomgå den anciena depositionens vedermödor.

teratur var den lilla skrift som sammanställts, "Hjälpredda för vilsekomna recentiorer", innehållande bl a nationernas och Nationens historia, historik över våra fanor och beskrivning av vår verksamhet. Ett par av frågorna: Vem var Uschiameja? När gick Södermanlands och Nerikes nationer samman? Vad heter huset där Nationens bibliotek ligger? Är valen ett däggdjur?

Kören sjöng Nationssången och när tentamen rättats av den buttre examinatoren och resultatet antecknats på de struthattar recentiorerna själva fått göra, förenades de med sina faddrar och vandrade efter fanan i lång procession till Nationen.

Där satt, om inte talgoxar, så dock hornboskap i buskarna och drillade. Inne i huset presenterades Nationens aktiviteter som på en marknad, där recentiorerna med fadder, smörgås och dryck kunde gå runt och bekanta sig med IF Trikadien (som i våras tryckt ett Apendix till sin bok), lokalföreningarna, teatergruppen m m, allt under det att Nationskören i Eskiltunarummet och HB i trapphallen försökte överrösta varandra, eller åtminstone HB. Guideturer ledda av *Carin Isaksson* och *Gunilla Hultgren* gick till Stavenowska huset och Gustavianska rummet, och i G:a Musikrummet visades diablerer från nationslivet genom fotograf *Christer Geislers* försorg.

Till sist, före dansen, presenterades ämbetsmännen i en liten show med en flygplansresa som tema.

September svindlade förbi, med Snally som vanns av upplänningar och Landskap där Skattmästare *Seppo Gerestrand* lät sig omväljas under förutsättning att vi snart försökte finna en ny person för posten, vilket betydde att han detta Landskap läste upp sin sista förvaltningsberättelse för Nationen. Förste Kurator Emerita Marita Ed försvann på en jorden-runtresa med Andre Kurator Emerita Kerstin Lundh *efter* det att hon fått ansvarsfrihet.

Månaden slutade med Recentiorsgasque som i den fullsatta Festsalen lockat en övervägande del recentiorer. Vi fick lyssna till kören, HB och ett tal från recentiorerna genom Christer Tunon, en nyhet han lurats till av kamrater men gärna ville framföra och lyckades mycket väl med. Hur spexarna lyckades lämnar vi därhän. De hade mycket ekivokt att säga om Caesar & Cleopatra.

Sommartid blev denna natt vintertid och många upplevde mystiken i att leva en timme som inte fanns...

Oktober innehöll den numera traditionella Liftartäflingen, denna gång till Mariehamn; ett fantastiskt och bejublat uppförande av *Mohrens Sista Suck* under ledning av *Göran Carenbäck*; Damsupé med temat "kursgård" där alla måste heta Gudrun och Bertil; Herrmiddag med temat "motorgård" där alla fick brylcrème i håret.

På Landskapet den 25 oktober valdes ett av Nyköpings golfess, *Magnus "Magneten" Heidenberg* till Andre kurator och *Marie-Louise*

Hedersledamoten Carl Strandberg installeras.

Eriksson och *Hans Engblom* till klubbmästare. Vid installationen krävdes av "M-L" att hon sjöng sitt bravurnummer Summertime, alltmedan Hans stämde sin fiktiva elgitarr och "Magneten" satt och nynnade i ett hörn.

Den 30 oktober 1897 invigde Inspektör Hammarsten och Förste kurator Sernander det nybyggda Nationshuset efter decennier av planerande och pengasamlade.

Hösten -82 var det alltså exakt 85 år sedan, vilket naturligtvis måste uppmärksammas. Programnämnd och ämbetsmän ordnade en maskerad med tema "hus eller husägare". För att återknyta till invigningsfestligheterna 1897 samlades ett 80-tal jubileumsfirare precis som då i Engelska parken, och förplågades med ölsupa enligt originalrecept från 1600-talet.

Bland de fantasifulla dräkterna sågs bl a en flera personer lång radhuslänga, fångelsetorn, flera nationshus, en mäklare, Triangeln, en lappkäta och husflugor.

De två som senare fick dela på första pris för bästa dräkt efter *Inspektör Tom Saldeens* beslut var Robert Dalsjö (ett hus med hajhuvud = fastighetshaj) och Peter Stjernström (hus på huvudet, rock med påhängda inspelningsband = rockband i källaren). Från parken gick vi i fackeltåg för att hämta Herr och Fru Inspektör — allt enligt 1897 års program — vilka på sitt ohejdat gästfria vis bjöd in oss alla, *med dräkter och allt*, på cocktails. Så inte behövde vi känna oss *husvilla* inte!

Återtåg till Nationen, festpyntad av PN-ledamöterna Anna Hedin och Elisabeth Andersson, där Inspektor öppnade en skärmutställning om husets historia, pedagogiskt sammanställd av *Kristina Hagsgård* och bibliotekets sångfågel och karate-expert *Kerstin Berglund*. Under Restaurantvärdinna *Kim Wadströms* ledning serverades av Herman lagad buffé och kvällen slutade med fyrverkeri och dans, bl a på Smålands Nation som samma kväll firade sitt hus ynka 25-års jubileum.

På *Gåsmiddagen* den 13 november hade jag äran att få installera två hedersledamöter, *Eva Nordensson*, klubbmästarinna 1948 och nyutnämnd chef för Skansen, och *Lennart Bodström*, förste kurator 1957 och nyutnämnd chef för Utrikesdepartementet. Bägge höll bejublade installationstal. Eva Nordensson hade som utgångspunkt en replik från Juvenal Ordens spex *Det Vassa Skägget*: "Nässlor är ju så perenna!" och Lennart Bodström rev ner rungande skrattsalvor redan i inledningen då han sade att han inför hedersledamotskapet kände det ungefär som att vinna hela kungariket men förlora halva pensionen.

En nyordning som prövades på Gåsmiddagen var att gästerna vid honnörsbordet gick upp sist, dels för att så är brukligt på riktigt flotta fester (skulle vår Gås vara sämre än Nobelfesten?) och dels för att det inte skulle bli så trångt i passagen mellan honnör och tungor.

Vid Landskapet den 29 november valdes så en ny skattmästare. Det blev *Gunnar Ekman*, jurist på Sparbanken med förflutet inom fastighetsjuridiken och f. d. aktiv i Trikadien. Gunnar är redan en ofta sedd gäst på Nationen vilket vi tycker är roligt.

Seppo Gerestränd avtackades för de 10 år han så utmärkt och helhjärtat ägnat sig åt Nationens förvaltning.

Terminen var nästan slut men mycket hann hända. Vi fick se teater; dels genom en resa till Stockholm organiserad av *Jens Matthiessen*, där ett 30-tal landsmän såg *Senecas Död* av vår egen Hedersledamot Sven Delblane, dels genom att Nationsteatern gjorde en rolig uppsättning av Molières *De Löjlige Preciöserna* i regi av *Teaterdirektör Rolfhamre* och med en suveränt rolig *Allan Scharf* i huvudrollen.

Såsom segrare i 1981 års *Talangjakt* arrangerade Nationen årets upplaga med tävlingsmomentet förlagt till V-Dala Nations större scen och dansen på hemmaplan. SNärke belade 2:a platsen genom Dallans klapp- och klangorkester, bestående av nyssnämnda Scharf och kompanjon Danny Gordon och en sandpapperstrumma. Upplands Nation vann med en mycket skicklig pianist.

Måndagen den 6 december var Nationens gårds-julgran borta, belysning och allt, 7 meter hög! Men den vaksamma allmänheten hade till polisen anmält en mystisk gran som stod inne på Fyllebos gård, Värmlands Nations studentbostäder.

En tapper och beslutsam skara Snärkingar marscherade dit, förklarade krig, tog en skruvmejsel som stridstrofé och kunde avtåga med gra-

nen under glada kampsångers sjungande, utan att ett enda skott avbrutits.

Stackars *vaktmästare Kalle Ström*, som har mycket att göra ändå, fick vara med och sätta upp granen igen. Som tröst fick han mottaga stridstrofén, en Bacho med grönt skaft.

Efter det att texten på Värmlands anslagstavla utanför Söderbomska huset fått nytt innehåll under Lucianatten och en del andra incidenter inträffat, har relationerna nu normaliserats.

Bara för att några dumma värmlänningar gör ett ofog behöver vi ju inte döma ut hela Värmlands Nation! (Apropos det, så kommer Utrikesminister Bodström som tisdagsgäst den 5 april).

Lucia inleddes med att alla tre kuratorerna låtsades sova i Ivan Svenssons rum en timme, innan Lucia i *Magdalena Addes* skepnad med följe trädde in. Vandrade vi så i isande kyla till Skytteanum där *Proinspektor Leif Lewin* och hustru *Barbro* bjöd på värme och härlig frukost med glögg. Nästa anhalt var det trevna inspektorhemmet där vi inträdde och utbrast i sång och spel runt paret Saldéens säng. De vaknade och bjöd på läckerheter med glögg.

Vandringen slutade på Nationen vid 8-tiden med gröt och ... glögg. Dagen avslutades med traditionell gasque. Utan glögg men med ett fantastiskt Luciatåg av kören! Kanske det längsta och bästa någonsin!

Efter julens välsignelser förberedde sig Nationen inför en intensiv vårtermin. Andre kurator hårdtränade inför Vasaloppet genom att de-

1982 års kamratmötes hedersämbetsmän.

taljgranska skiss av banprofilen, Tredje kurator handlade baguetter och bokade rockorkestrar och undertecknad fyllde kylskåpet på expeditionen med Coca Cola. Våren kunde komma!

Fyllnadsvalde *Recentiorsförmannen Jonas Erkman* kunde räkna in c:a 170 nyinskrivna, de flesta överlöpare från andra nationer.

Recentiorsmottagningen skedde enligt samma program som höstens, med skillnaden att ämbetsmännen — däribland Nationskaplan *Per Wennerström* — presenterades som artister på en cirkus.

Terminens första Landskap besöktes av endast ett 50-tal landsmän vilket var anmärkningsvärt med tanke på det viktiga beslut som skulle tas angående Nationens studentrumsuthyrning. Det nya hyressystemet som antogs, bygger på Hyresförhandlingslagen och innebär att de boende skall bilda en hyresgästförening vilken skall förhandla om hyresvillkoren med Stiftelsen och Förvaltningsdirektionen.

Recentiorsgasquen genomfördes lyckligen (färre otidigheter i spexet, som handlade om en recentiors vardag), och en månad senare, den 19 mars, var det så dags för Nationens första *Gyllenhielm*sgasque. Programnämnden fick återigen visa att den minsann gör mycket mer än sammanträder och efter en kämpainsats av dess ledamöter — bl a *Magnus Ohlin* och *Gunnar Malmquist* — klubbmästare och personal kunde det konstateras att festen blivit lyckad. I entrén diaförstoringar av Gyllenhielms porträtt och hans bojor, för ändamålet avfotograferade i Strängnäs Domkyrka, i Örebrorummet galler för fönstren för att minna om hjältens 12-åriga fångenskap i Polen och plakat med citat från hans egen självbiografi, Sveriges första memoarbok.

Ingången till "fängelset" bevakades av två tidstypiska vakter varibland märktes den från Afrika hemvände Robert Axner.

De 180 gästerna däribland Inspektör Emeritus Sune Carlsson förplågades med en tre rätters middag med apelsinskivor till glassen för att kommemorera Curt Tillmans fruktkastning på porträttet 1904.

Man fick höra kören och Hornboskapen, se *Teaterdirektören Rolfhamre* utklädd till Gyllenhielm deklamera Nicanders dikt om festföremålet, sjunga sången till hjälten och lyssna till ett roligt och intressant anförande av kvällens hedersgäst, *professor Sten Carlsson*. Allt i åsyna vittne av en representant för länsstyrelsen som från sin position hängande utanför fönstret kontrollerade att tillståndet som gällde till 04.00 inte överskreds. Seniorföreningens ordförande *Harald Rydberg* fann anledning påpeka att han arbetar på en helt annan avdelning.

Kvällens mest skakande var när *Karl Karlsson Gyllenhielm själv talade till oss* från sin ram på väggen och efter 79 års skålande från klubbmästarbordet skålade tillbaka!

Press-stoppet för Majhälsningen närmar sig nu med flera sekunder i minuten, men ett par saker som hänt sedan förra våren måste omtalas.

Vad gäller nationshuset har följande hänt: I Stavenowska huset har

Strängnäsrummet gjorts större genom att väggen till garderoben slagits ut och idoga landsmän har sedan spacklat, målat (bl a David Thorberg och Lotta Snickare satte färg på både tillvaron och sig själva) och inhandlat trevlig armatur. Rummet är tidnings- och läsrum på dagarna och vid enstaka tillfällen festlokal för just lokalföreningarna på kvällen.

Forskarrummet heter numera Flodarummet efter det att två av byns söner, *Lars Wahlund* och *Erik Österlund*, pantsatt sin lagbok respektive klarinett för att bekosta en skylt med namnet ingraverat. Erik kunde tydligen dock lösa ut sitt instrument till invigningen då han frammanade hembyggdstoner och *Inspektör Tom Saldéen* skruvade fast skylten.

Uppsala kommun handlägger sedan i november en begäran från Nationen att få S:t Olofsgatan avstängd för tung trafik eftersom den — i synnerhet bussarna — håller på att skaka sönder "Staven".

Vårt biblioteks äldre samlingar håller på att katalogiseras av en anlitad person med erfarenhet från liknande uppdrag.

Nationshusets tak har målats, nya stolar till restauranten inköpts under Maritas ämbetsperiod och ett helt nytt kök planeras just nu för botenvåningen. Ritningarna fingranskas just nu och renoveringen kan förhoppningsvis påbörjas i slutet av sommaren. Alla ekonomiska bidrag är mer än välkomna! Renoveringen krävs dels för att köket är mer än ner slitet, dels för att det är alltför ineffektivt i förhållande till antalet människor som skall arbeta och bli serverade där och dels för att möta länsstyrelsens krav.

Länsstyrelsens skärpta krav på utskänkingsansvariga och formerna för utskänkningen, som skall vara uppfyllda den 1 juli 1983, kommer att förändra en del av nationslivet i Uppsala. För vår del blir det ändrade insläppsregler på tisdagar och mer restaurantlik servering av mat och dryck. Under förutsättning att vi får en utskänkare godkänd. I annat fall blir det folkölsrättigheter och i stort sett som vanligt.

Vad gäller Nationens fysiska utseende bör till sist nämnas att ett nytt rum för sopcontainers kommer att byggas i nära anslutning till det gamla.

Hade inte länsantikvarien sagt nej hade vi kanske också fått en förlängd festsal mot S:t Olofsgatan...

Sekreterare *Elsa Bonin* har under de senaste månaderna fått en ny vän. Han heter STURE och är ett dataprogram för medlemsregistrering. Nationen har en egen terminal med skrivare placerad på översta våningen i Tredje Kurators kontor, kopplad till en huvuddator på Teknikum. Elsa sitter där och loggar in och loggar ut och ögonen lyser på henne som dioder. Och det finns knappt något hon inte kan få fram om medlemmarna! Orwell hade fel: *Big Mama is watching you!*

Nationens hela kontosystem ligger på data och så småningom kommer även lagerböckerna att läggas där. Datan präglar det mesta på expe-

ditionen numera. Man frågar inte längre "Vad tycker du om det?" utan säger bara "nöjd?" varpå svaret oftast blir "j".

Södermanlands-Nerikes Nation finns nu inte bara i den jordiska sfären utan även i etern! Radioprogram som Galaxen, Eldorado, Dagens Eko och Sändningsuppehåll har nu fått hård konkurrens om lyssnare sedan *Station Snärke* börjat sända i närradion varje torsdag kväll. Den 24 januari var det premiär för närradion i Uppsala - givetvis medverkade Nationen med både kör och Hornboskap - och den 27 januari tonade för första gången "Kungliga Sö" ut som signatur för Station Snärke!

Sändningarna innehåller aktuell information och nyheter från Nationen, intervjuer, sketcher och musik. Enligt uppgift avlyssnas de även av andra än landsmän.

Inte bara våra radioprogram utan även hela vår Nation är just nu mycket populär och "i ropet."

Men kunde den vara annat med sådana ämbetsmannakårer? Alla ämbetsmän har inte kunnat nämnas här tyvärr, alla finns inte ens med på listorna längre bak i Maj-hälsningen, men deras är förtjänsten att Södermanlands-Nerikes Nation lever i sådan högönsklig välmåga.

Framöver kommer mycket att förändras som många uppfattar som hotande för vår och andra nationers fortlevnad, men jag tror personligen inte att någon *yttre* faktor kan ta kål på kärnan i nationslivet - kamratandan inför utslussningen till den fullvuxna verkligheten. Här tillåts vi dock fortfarande vara barn. Om den sunda barnligheten kunde följa med oss ut och sprida sig tror jag att världen skulle kunna bli en riktigt trevlig - nation.

Just när jag skall sluta märker jag att de nyfallan snöflingorna har en likhet till med höstlöven. De "multnar" bort och ger marken näring även de! Då blev det i alla fall "Från vår till vår", för en vår blev till.

Det blev en vår till!

Nationens ekonomi under 1982

År 1982 var ett bra år för Nationen. Vi hade fler aktiviteter och arrangemang än något år tidigare och uppslutningen var fin. Detta märktes också på omsättningen. Den del av ekonomin som låg under mitt ansvar (d.v.s. det mesta förutom aktier, fastigheter od.) visade en omsättning på ca 4 miljoner. Vinsten däremot blev inte alls lika stor som exempelvis under 1981. Visserligen har vi inte som mål att skapa vinster, men man måste givetvis trots detta söka orsaken till att överskottet minskar från 240 000 till 35 000. Jag har funnit tre huvudanledningar. För det första betalade vi ca 100 000 mer i hyra till FD (varav 70 000 var en 'frivillig' extrabetalning för att täcka en förlust på Nationsfastigheten). För det andra så ökade kostnaderna för löner och sociala avgifter oproportionerligt mycket. Den tredje orsaken torde vara att Nationsnämnden som följd av det goda året 1981 varit ovanligt generös med bidrag till nationsföreningarna mm.

I höstas hade jag tillfälle att få representera Nationen vid ett symposium i Helsingfors där nationer och studentföreningar från de större studentstäderna i Norden var representerade. Det var lärorikt och givande på många sätt. Det som slog mig mest var hur bra vi har det här i Uppsala. Detta tack vare våra gamla traditioner och, kanske främst, tack vare det nationsobligatorium som gäller. Erfarenheterna från andra universitetsstäder visar att om man mister obligatoriet, och därmed den viktigaste inkomstkällan, nämligen nationsavgifterna så går det snabbt utför. Man har i längden inte råd att behålla sina fastigheter vilket leder till färre aktiviteter p.g.a. lokalbrist vilket i sin tur leder till minskat intresse för Nationen o.s.v. Ha detta i åtanke om obligatoriefrågan kommer på tapeten igen.

Nåväl, jag tror i alla fall att man kan se positivt på framtiden. Nationslivet blomstrar och kommer säkert att göra det många år framöver.

David Thorberg
Andre Kurator em.

Nationens ämbetsmän

HÖSTTERMINEN 1982

Inspektör:	Prof. Tom Saldeen
Proinspektör:	Prof. Leif Lewin
Förste Kurator:	Jan-Olof Smedberg
Andre Kurator:	David Thorberg
Tredje Kurator:	Lotta Snickare
Skattmästare:	Seppo Gerestränd
Bibliotekarie:	Anders Hagsgård
Klubbmästare:	Ola Gefvert
	Hans Ericson
Utskänkningsföreståndare:	Ray Eriksson
Musikanförelare:	Johan Åqvist
Sånganförelare:	Håkan Olovsson
Krönikör:	Håkan Lundgren
Nationsfotograf:	Christer Geisler
Kårmarsalk:	Hans Malmros
1:e fanbärare:	Jan-Olof Smedberg
2:e fanbärare:	Malin Aschan
HB:s anförare:	Jan Henrik Johansson
Redaktörer:	Monica Engelhart
	Hans Engblom
Intern. Sekr.:	Hélène Thornes
Rec. förman:	Helena Westin
Nämndsekreterare:	Eva Ericson
Stip. sekreterare:	Suzanne Hermanson
Teaterdirektör:	Eric Rolfhamre
Tisdagsvärdar:	Mikael Enblom
	Magdalena Adde
	Susanne Hushagen
	Anders Lagerträd
Torsdagsvärdar:	Johanna Cederblad
	Marie-Louise Eriksson
Restaurangvärdar:	Kim Wadström
	Agneta Eriksson
Helgkaffevärdar:	Malin Persson
	Frank Norling
Söndagsmiddagsvärdar:	Jens Matthiessen
	Per Johansson
Antitequevärd:	Caroline Asplund

Fredagsmiddagsvärdar:

Joakim Holm
Thomas Björkqvist
Elisabeth Eriksson

Idrottsförman:

VÅRTERMINEN 1983

Inspektör:	Prof. Tom Saldeen
Proinspektör:	Prof. Leif Lewin
Förste Kurator:	Jan-Olof Smedberg
Andre Kurator:	Magnus Heidenberg
Tredje Kurator:	Lotta Snickare
Skattmästare:	Gunnar Ekman
Bibliotekarie:	Anders Hagsgård
Klubbmästare:	Hans Engblom
	Marie-Louise Eriksson
Utskänkningsföreländare:	Ray Eriksson
Musikanförelare:	Johan Åqvist
Sånganförelare:	Håkan Olovsson
Krönikör:	Peter Stjernström
Nationsfotograf:	Staffan Samuelsson
Kårmarskalk:	Jan-Olof Smedberg
1:e fanbärare:	Malin Aschan
2:e fanbärare:	Henrik Karell
HB:s anförare:	Jan Henrik Johansson
Redaktörer:	Susanne Hushagen
	David Zetterstad
Intern. Sekr.:	Helena Thornes
Rec. förman:	Jonas Erkman
Nämndsekreterare:	Lena Boström
Stip. sekreterare:	Suzanne Hermanson
Teaterdirektör:	Erik Rolfhamre
Tisdagsvärdar:	Peter Stjernström
	Erika Sundman
	Johan Schultz
	Lena Jämtsved
Torsdagsvärdar:	Carin Isacson
	Gunilla Hultgren
Restaurangvärdar:	Carin Behrman
	Ulf Söderberg
Helgkaffevärdar:	Gunilla Lindholm
	Mona Hedlund
Söndagsmiddagsvärdar:	Magdalena Adde
	Michael Enblom
Antitequevärd:	Marianne Åsberg

Fredagsmiddagsvärdar: Anders Lagerträd
Mikael Lorentzon
Idrottsförman: Elisabeth Eriksson

Nationsföreningar

IF Trikadien

Ordförande: Lennart Jansson
Sekreterare: Elisabeth Eriksson

HB:S Vänner

Ordförande: Lennart Åqvist
Sekreterare: Stig Holmquist

Vännerna från Nyköping

Ordförande: Kjell Hjelm
Sekreterare: Ewa Nilsson

Torshälla-Eskilstuna Kamratförening

Ordförande: Mikael Enblom
Sekreterare: Birgitta Johansson

Södertäljes Förening, Telge Tokar

Ordförande: Lars Swahn
Sekreterare: Carina Hansson

Wasaloppsorden

Ordförande: Sten Åkerlund
Sekreterare: Robert Wikström